

cesní 1928 díl II str. 6 a 8). Dlužno proto přiznati způsobilost býti stranou, t. j. býti podmětem sporu i firmám kupců jednotlivců, t. j. jejím majitelům, poněvadž běží tu pouze o bližší kupecké poznačení majitele, i obchodním společnostem, společenstvům a těžiřstvu a pod., ačkoliv právnickou osobou nejsou — (srovn. cit. Hora a Ott: Soustavný úvod, 1897, str. 155). Podle rozhodnutí sb. n. s. čís. 5198 ani okolnost, že firma kupce jednotlivce není v obchodním restříku zapsána, nezakládá její procesní nezpůsobilosti. Může proto exekuční návrh směřující k vydobytí pohledávky přiznané exekučním titulem firmě kupce jednotlivce podán býti přímo majitelem dotyčné firmy samým, an běží tu také o případ v § 9 ex. ř. uvedený (srov. sb. n. s. čís. 5702). Tak bylo tomu i v tomto případě, kde běží o vymožení nároku vzešlého ze sporu zahájeného u krajského soudu v K. v roce 1928, kdy majitelkou žalované firmy Josef S. byla Walburga S-ová, jež k exekučnímu svému návrhu ze dne 26. června 1932 také připojila plnou moc podepsanou jménem Walburga S. jako jediná majitelka bývalé protokolované firmy Josef S. v D. Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody :

Firma kupce jednotlivce není samostatným právním podmětem, nýbrž pouze jeho kupecké jméno. Byla-li firma vymazána z obchodního rejstříku, nezanikl tím právní podmět, nýbrž má to pouze za následek, že kupce jednotlivce musí nadále vystupovati pod svým jménem občanským. Podala-li tudíž vymáhající věřitelka exekuční návrh pod bývalým jménem kupeckým, jde tu pouze o nesprávné její označení, jež lze vždy opravit.

Čís. 14204.

Staviteli bylo zabráněno v provedení díla okolnostmi jsoucími na straně objednatelově, byl-li jím vyzván, by provedení stavby přenechal osobě neoprávněné k provozu koncesované stavební živnosti.

(Rozh. ze dne 28. února 1935, Rv I 247/33.)

Žalobní nárok žalujícího stavitele na zaplacení odměny za postavení domku, jenž nebyl žalobcem postaven z důvodů v osobách žalovaných objednatelů, byl uznán důvodem po právu soudu všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Podstatnou otázkou pro rozhodnutí sporu je, zda žalobce neprovedl dílo z důvodů, které byly na straně žalovaných jako objednatelů (§ 1168 obč. zák.). Nižší soudy zjistily, že žalobce uzavřel se žalovanými smlouvu, že jim provede za úplatu stavbu jejich rodinného domku, a že prvý žalovaný ucházel se pak u žalobce o to, aby provedení stavby pře-

nechal pod svojí firmou políru (či zedníku) N. za paušál, z něhož by dostal žalobce provisi, a že prvý žalovaný, když žalobce opětovně mu odepřel přistoupení na tento návrh, vyzval žalobce, aby mu tedy poslal účet, že on musí na N. trvati. Z tohoto zjištění správně nižší soudy usoudily, že žalobce byl ochoten provést dílo podle původní smlouvy, ale že mu v tom bylo zabráněno okolnostmi, jsoucími na straně žalovaných, ježto se nemohl propůjčiti ke »krytí« osoby neoprávněné k provozování koncesované stavební živnosti (rozh. č. 7928, 9305, 10582, 12828), a že tedy žalovaní jsou podle § 1168 obč. zák. povinni k náhradě, takže jest žalobní nárok důvodem po právu. Byla tudíž pro rozsouzení sporu zcela bez významu otázka, která ze sporných stran byla ku zjednání zedníků a dělníků na novostavbu podle smlouvy oprávněna, když skutečnou příčinou, proč žalobce stavbu neprovedl, bylo odmítnutí návrhu žalované strany na »krytí« osoby neoprávněné a setrvání žalované strany na této žádosti. V té příčině uplatněné výtky rozporu se spisy a právní mylnosti nejsou opodstatněny.

Čís. 14205.

Lze platně ujednatí, že nárok na remuneraci přísluší zaměstnanci jen za určitých podmínek, pokud se týče, že zaměstnanec nárok ten za určitých podmínek ztrácí.

(Rozh. ze dne 28. února 1935, Rv I 102/35.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované a touto dne 29. listopadu 1933 ze služeb na základě čl. 5 kolektivní smlouvy, která tvořila mezi stranami podklad služebního poměru, okamžitě propuštěn, poněvadž manko ve skladišti bylo vyšší než 1% a okolnost ta podle čl. 5 kolektivní smlouvy byla důvodem k okamžitému rozvázání služebního poměru se žalobcem. Žalobce domáhá se výplaty remunerace tvrdě, že sice podle kolektivní smlouvy nemají zaměstnanci žalované nároku na remuneraci, byli-li okamžitě propuštěni z důvodů, uvedených ve čl. 1—7 kolektivní smlouvy, že však ustanovení to je neplatné, poněvadž odporuje předpisům §§ 16 a 20 zákona o obchodních pomocnících. **P r v ý s o u d** uznal podle žaloby. **O d v o l a c í s o u d** k odvolání žalované změnil rozsudek prvního soudu a žalobu zamítl z těchto důvodů: Pracovní a mzdová smlouva stanoví v čl. 3, že novoroční poskytuje se ve výši měsíčního platu a vystoupí-li kdo ze zaměstnání během roku, má nárok na poměrný díl, připadající na dobu zaměstnání, a čl. 4 odst. 2, že okamžité zrušení pracovního poměru může se státi mezi jiným také z důvodu (čl. 5), že manko v prodejně činí více než 1%. V odst. 3 čl. 4 se praví konečně, že zaměstnanci, kteří budou propuštěni z důvodů v čl. 1—7 uvedených, ztrácejí nárok na novoroční. Opírá se tedy nárok žalobcův na remuneraci o smlouvu. Není-li smlouva taková zakázána, jest ponechána stranám úplná volnost nejen v tom, zda vůbec, ale i za jakých předpokladů vznikne nárok na remuneraci. V daném případě stanovily si strany, že